

Arrest

nr. 130 281 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 13 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te Sidi-Aich op (...) 1980.

Op 14 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van zijn Franse partner, mevr. N.B.H.

Op 13 mei 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van het verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, afgeleid uit een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Tevens voert verzoeker de schending aan van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen alsook van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

3.1.1. Ter adstruering van het middel verwijst verzoeker naar doctrine aangaande de motiveringsplicht en zet hij het volgende uiteen:

"(...) Mijn verzoeker heeft wel degelijk bewijzen voorgelegd dat hij Mevrouw (...) sedert medio 2011 kent:

- Er zijn verklaringen van derden waaruit blijkt dat zij elkaar reeds minstens 2 jaar kennen. De bestreden beslissing stelt dat deze onvoldoende op hun waarachtigheid en geloofwaardigheid kunnen getoetst worden. Dit is op zich aanvaardbaar, mochten er geen andere bewijzen voorliggen die de verklaringen ondersteunen. Dit is echter wel het geval, gezien er andere bewijsmiddelen voorliggen, zoals vliegtuigtickets paspoorten en telefoonrekeningen. Deze schriftelijk en niet-betwistbare bewijsmiddelen ondersteunen de verklaringen en moeten uiteraard samen gelezen worden.

- De bewijzen, zijnde de vliegtuigtickets, tonen aan dat mijn verzoeker op dit moment in Algerije verbleef. Op zich bewijst dit inderdaad niets, maar terug moet dit samengelezen worden met dev andere stukken. Uit de samenlezing van beide paspoort blijkt dat zij op dat moment op dezelfde locatie, nl. in Algerije waren.

- De samenlezing van beide paspoorten leer dat zij van 16.10.2012 tot 24.10.2012 en 24.02.2013 tot 24.02.2013 in Alicante waren. De bestreden beslissing stelt dat er geen bewijs is dat zij daar elkaar hebben ontmoet. Wanneer men dit samenleest met het telefoonverkeer, blijkt onomstotelijk dat zij elkaar in Alicante hebben ontmoet.

- Er is druk en frequent telefoonverkeer in de betrokken periode.

- Zij hebben elkaar in 2012 (meer bepaald van 29.02.2012 tot 03.03.2012) ontmoet in Duinkerke. Zij hebben daar in deze periode verbleven in het Welcome Hotel.

- Zij hebben samen een handelshuurovereenkomst aangegaan op 23.11.2013

- Zij hebben op 26.02.2014 samen een vennootschap opgericht, zijnde de B.V.B.A. P.B.E."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen op te nemen en dit op afdoende wijze.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoeker aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre verzoeker inhoudelijk kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, lijkt hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die partner is van een EU-onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de EU-onderdaan een, overeenkomstig de wet, geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond: “- *indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- *ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*”.

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Verzoeker betwist niet dat hij en zijn partner geen gemeenschappelijk kind hebben, noch dat zij niet minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond. De bij de aanvraag neergelegde stukken ter staving van het onderhouden van regelmatig contact in de zin van artikel 40bis

van de vreemdelingenwet werden onvoldoende geacht door het bestuur. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet-gedateerde foto's, een aantal verklaringen op eer, vliegtuigtickets en stempels in het paspoort van verzoeker en diens partner, alsook een niet-geregistreeerde handelshuurovereenkomst neerlegde. Verzoeker betwist op zich niet dat de verklaringen op eer onvoldoende op hun waarachtigheid en geloofwaardigheid kunnen worden getoetst. Het is inderdaad zo dat verklaringen op eer door een derde een gesolliciteerd karakter vertonen en niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Zelfs samengenomen met de overige bewijzen is de Raad van oordeel dat het bestuur niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te stellen dat al deze documenten niet aantonen dat ze elkaar al twee jaar voor de aanvraag kennen. De aanvraag dateert immers van 14 november 2013 en aldus dient verzoeker aan te tonen dat ze elkaar al sinds 14 november 2011 kennen. De gedateerde stukken gaan slechts terug tot 2012. In zijn middel stelt verzoeker "dat ze elkaar in 2012 hebben ontmoet in Duinkerke". Zulks bevestigt enkel maar de beoordeling van verweerder die stelt dat het niet is aangetoond dat ze elkaar al twee jaar voor de aanvraag kennen.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nieuwe stukken, met name: een factuur van het hotel Welcome, een voor eensluidend verklaard afschrift van de notariële akte van 26 februari 2014 tot oprichting van een BVBA P.B.E. met verzoeker en diens partner als oprichter en telefoonfacturen die telefonisch contact tussen verzoeker en diens partner dienen te staven. Daar het bestuur geen kennis had van deze stukken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing worden deze thans niet dienstig voorgelegd. Zoals hierboven is uiteengezet, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Deze nieuwe stukken kunnen geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Voor zover verzoeker de schending van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen aanvoert, dient vastgesteld dat verzoeker op generlei wijze toelichting verschaft over de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde overeenkomst zou schenden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU